

dette Trin af Sagen at nedsette et Udvalg, og
 dersom dette derfor er Ministeriets og Thingets
 Betragtning af Sagen, nu ja, saa er det urimeligt
 af mig at spille et Ord mere paa det. Hvad
 en æret Landsthingsmand derimod angaaer, som
 sagde, at der slet ikke var kommet noget nyt
 Element ind i Forhandlingen, da har han
 ogsaa forsaavidt Ret, som det er ikke lykkes
 mig at bringe det nye Element ind. Men
 det har jo dog ikke hidtil været betænkt, hvor-
 vidt det enten var klogt af Regjeringen, eller
 var et Duffe hos Folket, at man forandrede
 det gamle Landsting til et nyt ufølgeligt, saa,
 hvis man nu havde indladt sig derpaa, vilde
 det jo virkelig være noget Nyt, og det Samme
 er Tilfældet med Forholdet, hvori den almin-
 delige Valgret staaer baade til Tidsaanden og
 den Erfaring, vi have faaet, især i vore Dage.
 Og naar det endelig hedder, „at her maa man
 ikke snakke om Hjertet, men kun om For-
 standen“, da veed vi jo godt, at det er
 den gamle Læctie fra forrige Aarhundrede,
 men som jeg aldrig har vidst enten her
 eller noget andet Sted var kanoniseret. Jeg
 skulde derimod troe, at det kun er en lille
 Forblindelse — og endda ikke saa lille, naar
 man i det Hele tænker, at der kan være nogen
 menneskelig Tanke eller Afgjørelse, uden at der
 tages Hensyn til Menneske-Hjertet, og i alt
 Fald skulde jeg mene, at om det endogsaa var
 aldrig saa ufornuftigt at see paa Hjertet, især
 hvor det gjælder Folkets Bæ og Vel, saa er
 det mig vist — og jeg har en lang Histories
 Vidnesbyrd for mig i saa Henseende —, at
 man i alt Fald aldrig faaer det danske Folk
 til ikke at bryde sig noget om, hvad Hjertet siger;
 saa det er vist, at naar man vil tage noget
 Hensyn paa, hvad der kan gjøre dette Folk lyk-
 keligt eller paa at være i Enighed med dette
 Folk, saa har det ogsaa nogen Betydning, hvad
 der hører til Hjertet. Og nu endelig om hvad
 der doceredes, at man maa ikke gaae hen og
 smigre for sit Folk, saa skulde det først bevises,
 at det var Smiger, thi man indbrømmede dog god-
 modigt nok, at man maatte sige Sandheden om sit
 Folk, om ogsaa det var noget Godt. Altsaa,
 naar der ikke er bevist Andet, end at man har
 sagt Godt om sit Folk, men ikke Bøgn, saa
 skulde jeg mene, den Formaning maa helst

springes over som Noget, der under en For-
 handling om vor Grundlov slet ikke kan komme
 i Betragtning. Forresten er det ligesom, at
 naar Thinget og Ministeriet finder, at jeg
 virkelig ikke har ført Ting frem, som ikke grun-
 digt vare undersøgte hidtil, og som derfor kunde
 trænge til fornøjet Dverveelse, saa har jeg spildt
 mine Ord; det er mig klart nok. Naar ende-
 lig et af det høie Ministeriums Medlemmer
 anmærkede som en stor Feil, hvad jo ogsaa er
 anført saa tidt før, at man ikke saa, at det
 egentlige Spørgsmaal var her om at faae de
 to Forsatninger og fire Kamre slaaede sammen,
 og at det derfor ikke var et reent Spørgsmaal,
 om man skulde have den gamle Grundlov eller
 en ny, ja, saa veed jeg meget godt, at det er
 en Synsmaade, som ikke har været sjelden,
 men jeg veed ogsaa, at derved afgjøres ikke det
 Mindste om, hvorvidt det enten er retfærdigt
 eller statsklogt, at man vil indskrænke den al-
 mindelige Valgret.

Kirke- og Underviisningsministe- ren:

Jeg troer virkelig ikke, at man kan be-
 stykke den høiarværdige Taler, som nu satte
 sig, for at have smigret det danske Folk, naar
 han siger, at det kun tager Hensyn til Hjertet
 i Spørgsmaal, som dreie sig om Dannelsen
 af en Forsatning eller Sammensmeltningen af
 to Forsatninger under vanskelige Forhold. Jeg
 hører til det danske Folk og til den Deel deraf,
 som boer paa den anden Side af Rattegattet,
 og vi derovre betragte det som Noget, der tje-
 ner til vor Roes, at vi ere praktiske Folk; vi
 søge i Forhold, som vi ikke have Magt til at ordne,
 som vi ønske det, at faae det meest Mulige ud
 deraf, og vi lade ganske vist Forstanden være
 det Dverveiende, naar Bestemmelse skal tages
 om Forandringer i Forsatningen, og især gjøre
 vi det, naar dette skal see under Forhold som
 de nærværende.

Grunden, hvorfor jeg bad om Ordet, var
 for at gjøre en lille Indvending mod den høiar-
 værdige Taler, naar han ligesom spøgende sagde,
 at jeg havde bestyldt ham for, ikke at have
 bragt noget Nyt frem. Det maa have været
 mine Ord, han sigtede til, og jeg skal dertil
 bemærke, at jeg turde ikke Andet end forudsætte,
 at den høiarværdige Taler vel var sig bevidst,